

mange Gange var blevet udtalt fra fransk Side; Franskmandene har Gang efter Gang sagt, at der er en dybtgaaende Forskel mellem de forskellige Landes Muligheder for at deltage i Sanktionsvirksomheden, idet der er adskillige Stater, som ikke kan deltage i militære Sanktioner, men nok i økonomiske, medens der er andre, hvis historiske Tradition forbyder dem at have de store ved Værnepligt opretholdte Landhære, som hører til en rigtig Landkrig, saa at man for disses Vedkommende kun kan gøre Regning paa deres Flaade, og saa er der atter andre Stater, der er saa farligt stillet og saaledes knyttet til hinanden, at man mellem dem kan vente Samvirken med Anvendelse ogsaa af betydelige Styrker til Lands, hvis et Angreb skulde true dem — hvem man i saa Henseende tænker paa, ligger jo klart for Dagen.

Den Form, vi her kom ind paa med Hensyn til Ændringsforslaget, blev nu tiltraadt af alle Medlemmer af de nordiske Delegationer, der var forsamlet hos Branting. Næste Formiddag forhandlede vi saa med Hollands Repræsentant, Loudon, og han sluttede sig til Forslaget. Derpaa drøftede vi Spørgsmaalet med den franske Ordfører i Kommissionen, Boncour, som er Lederen af det, man kalder det nationale Forsvarsraad i Frankrig, en toneangivende Socialdemokrat, der støtter den nuværende radikale Regering. Boncour foreslog en Ændring, idet han ønskede, at der i Stedet for „særlige Betingelser“ skulde staa „særlige Forhold“ med Hensyn til deres Militærvæsen, altsaa den særlige Karakter af deres Militærvæsen. Dette sluttede man sig fra alle Sider til, og i den Form blev Ændringsforslaget derefter fremført overfor Benès.

Om Eftermiddagen, medens den almindelige Forhandling i Mødet fandt Sted, havde vi en lang Række Drøftelser om dette. Dels talte vi med Benès om det, og dels maatte vi ogsaa tale med Repræsentanter for Italien, idet Italien efter at have set dette Ændringsforslag sagde: Ja, det er udmærket, det er, hvad vi ønsker, men det gaar ikke vidt nok, vi ønsker at tilføje, at der skal tages Hensyn til hver Stats særlige Sikkerhed. Dette var man paa den anden Side fra fransk Side bange for; man frygtede for, at det ligesom for meget vilde opløse Bestemmelserne, og navnlig frygtede man maaske, at det kunde anvendes af de Stormagter, hvis Deltagelse i Sanktionerne interesserer Frankrig, medens Frankrig jo meget lidt beskæftiger sig med de mindre Magters Deltagelse i alt saadant. Derfor var der altsaa Modstand fra fransk Side; og

vi drøftede Spørgsmaalet længe og forsøgte mange forskellige Former, men kom ikke til noget Resultat.

Det endte saa med, at Italiens to Repræsentanter, den tidligere Udenrigsminister Schanzer og General Marinis, erklærede, at de vilde slaa sig til Ro med det af de nordiske Stater og Holland accepterede Ændringsforslag. Paa dette Grundlag lykkedes det saa ogsaa at opnaa Enighed med Ordføreren Benès derom, og Forhandlingerne sluttede med, at dette Ændringsforslag til Protokollen vedtoges enstemmigt.

Jeg har redegjort herfor saa udførligt, fordi det fra gammel Tid er et Hovedspørgsmaal med Hensyn til Danmarks Stilling overfor Forbundet, ogsaa har været det for de to andre nordiske Lande og ligeledes for Holland. Det viste sig imidlertid, at helt var vi ikke kommet ud over Vanskelighederne endnu, thi da derefter Benès's Ordførerbetænkning forelaa, syntes Englænderne, Nordmændene, Svenskerne og Hollænderne, at den ikke helt stemmede med Resultatet af de foregaaende Forhandlinger, og rejste derfor Kravet om, at denne Ordførertale paa en Række Punkter skulde ændres. Branting fortslog en Udsættelse af dens Godkendelse i Udvalget, og den følgende Eftermiddag fandt der en Række Forhandlinger Sted. Englænderne udarbejdede et helt nyt Forslag, og paa Grundlag af dette Forslag forhandlede der mellem alle de nordiske Staters Repræsentanter, Frankrigs, Englands og Benès, og vi fandt til syvende og sidst en Form, som vi alle sammen kunde tiltræde.

Paa denne Maade opnaaedes der da i 3die Kommission Enighed og et Resultat, der for os forekom fuldt tilfredsstillende med Hensyn til Sikkerhedsbestemmelserne. Der er ved disse Ændringer ikke sket nogen Ændring i Sanktionsbestemmelserne, saaledes som de findes i Pagten, men det betydningsfulde og efter min Mening ogsaa værdifulde, der er sket, er, at der gennem Bestemmelsen af Angriberen nu, saa vidt det staaar i Menneskers Magt, er skabt fuldkommen Sikkerhed for, at man til enhver Tid kan fastslaa, hvornaar Sanktionsbestemmelserne bør træde i Kraft. Det er egentlig denne Præcisering, der er den afgørende sammen med en noget nærmere Angivelse af, paa hvilken Maade der da skal virkes, rent praktisk taget.

Det tredje Punkt under Forhandlingerne var Spørgsmaalet om Nedrustning. Det gav Anledning til meget mindre Forhandling, men det hænger sammen med, at